

DIRECTOR: Preot V. Chindriș
Redacția și Adm. Cluj, Str. Chintăului 51—Tel. 30-65

ABONAMENT anual 100 Lei — împreună cu „Vieța Cooperativă” 125 Lei
— pentru instituții și autorități 300 Lei — abonament de sprijin 500 Lei

Inregistrată la Tribunalul Cluj sub No. 85,
în registrul special al publicațiilor periodice.

Înțelepciunea trupului

Nu este Dumnezeu. Nu vom fi luați la răspundere pentru faptele noastre. Nu, omul nu are suflet de mântuit. Când murim gata comedia! Moartea e o nimicire totală.

Prin urmare, camarazi, să râdem. Sus paharul. Vivat veselie! Să jucăm, să bem și să ne petrecem. (Așa se predică în cârciumă și în barul bogăților. Ce mirare să auzi și despre diavol!)

Nu este diavol. Iadul e o sperietoare. Fiți liniștiți. Goliți-vă senini paharul până'n fund tovarăși. Gustați sărutul femeii fără teamă de urmări. Aceasta e singura bucurie a vieții. După moarte nici o desfătare. Ferice de celce are parfumuri, mătasuri, gologani pentru vinuri și cadouri la amante. Să piară goii, flămânzii și bolnavii, sunt neisprăviți, și prizonierii sorții. Piară gemetele și suspinele. Ura cântecele! Ura râsul! Ura veselie!

Auzind discursul necredinciosului, îngerii întunerecului ca de un mare câștig se bucură și nevăzut aplaudă. Apoi răspund draci în cor:—Bravo, bravo!—Așa este! adevărat că nu există Dumnezeu. Adevărat că nu este veșnicie. Adevărat că omul nu are suflet. Când muriți orice viață încetați pentru totdeauna. Nu credeți în vorbele popilor ca și copiii poveștile cu balauri, pe cari le aud dela maicele lor când nu se astâmpără.

Foarte bine faceți când râdeți, chiuiți și săriți în ioc Bravo, ați aflat rostul vieții. Bravo, ați cucerit înțelepciunea goală, neînvelită. Ura!!!

Omul—Dumnezeu, cel crescut în Nazaret și omorât pe creștetul Golgotei, cu totul altfel cuvântează:

Vai lumi de smintele! Trebuie să vină smintele: însă vai omului aceuia, prin care vine

Nerodirea cuvântului

Nerodirea cuvântului dumnezeesc se datorește acestor trei cauze:

1) *Neatențiunea* (imprăștierea minții). Sufletul neatent este asemenea cu drumul bătucit, slobod oricărui trecător, unde toată lumea vine și se duce, trece și se reîntoarce, călcând în picioare sămânța pe care la urmă, o înghit paserile cerului.

Străbătut în toate direcțiile de mii de gânduri deșarte, plin de noutățile lumii cari izgonesc tăcerea, singurătatea și unirea cu Dumnezeu, acest sărman suflet este mereu învaluit cu evenimentele din afară, niciodată ocupat cu el însuși. Trecutul, prezentul și viitorul, toate îl interesează. În aceasta stare cum ar fi posibil ca sămânța cuvântului să nu fie călcată în picioare de aceste gânduri ușuratic și nefolositoare ce se duc și iar revin fără nici o stavilă.

La urmă *închipuirile deșarte* (fanteziile) cari zboară în depărtări nebănuite ca totațtea păsări, înghit pentru totdeauna cuvântul sămănat de predica din biserică, de sfatul omului binevoitor, de foaia religioasă, de cartea bisericească, de pilda bună a vecinului în pământul sufletului nostru.

Trândăvia (lașitatea). Sămânța căzută în teren pietros, încolțește, răsare la suprafață, însă nu se poate înrădăcina, se uscă și piere. Icoana celor ce ascultă bucuros să li se vorbească despre Dumnezeu și chestiuni religioase, în inima acestora încolțește dorința cucernice, simțăminte sfinte, răsar propusuri frumoase.

Vine vremea că înfăptuirea sentimentelor, realizarea propusurilor, pretind jertfe cer sloțări curajoase.

Trândăvia ca o piatră se opune rezistă. Trândăviei i-ar plăcea ca slujirea lui Dumnezeu să nu coaste aproape nimic, mântuirea să fie ajunsă fără silă, cerul dobândit fără trudă.

Pe sfinți ea îi stimează dar nu-i urmează.

O, cine va răsturna piatra de pe ușa sufletului ca să se arate omul cel nou „născut întru Hristos Isus, prin Evanghelie.” (I Cor. 4,15).

3) *Alipirile.* Spini și mărcini au înăbușit sămânța căzută. Pământul de aici nu era de tot sterp. Dovadă sunt spini cari au crescut. Firicelul din sămânță s'a ridicat și el. Sufletul acesta are anumită energie, ceva curaj cu care se hotărăște și se pornește să practice religia. În aceeași vremeare și aplecări, către adunarea de parale căutarea de laude și aprobări, gustarea de plăceri. Acestea aplecări cresc, se ramifică, stăpânitoare în suflet. Hotărârile și primi pași ai începutului sunt acoperiți și înăbușiți de alipirile neîntocmite.

Am văzut trei piedeci în calea rodirii cuvântului dumnezeesc. El se înlătură prin reculeasă atenție, curajoasă râvnă și continuă lepădare de sine.

Să nu uităm cuvintele Apostolului Pavel: *Pământul cel ce bea ploaia, carea se pogoară peste dânsul... însă carele aduce spini și polomidă nu este de treabă și aproape este de blestem, a căruia sfârșit este întru ardere.* Evrei (6,7-8)

Pr. IEOFIL

CUVINTE REGALE

Pregătirea unei generații sănătoase pentru ziua de mâine este cel mai înalt și mai sfânt comandament, pe care trebuie să-l aibă conducătorii unui neam.

Educația nouă care vi se cere, o educație de dragoste, dar și o educație de disciplină, iată baza pe care va trebui așezată noua clădire a Statului Român.

SETE

de G. B. SÂNTIONEANU

Săgeți de lumină fierbinte se repezesc, scâpate din arcul cerului, pe care în cruce stă înțepenit discul auriu al soarelui dogoritor, și se înfig fără cruțare în trupul firav al drumetului, ce cu fața brăzdată de sudoare își croește drum prin nisipul ce acoperă într'o mantie de cărbuni încinși întinderile pustului.

El a fugit din tabăra stăpânului său, dintre tovarășii lui de muncă, vrând să-și croiască singur o nouă viață, un nou fel de a trăi și acum, cu dinți strânși și pumnii închelești, își repede privirile iscoditoare ca să afle un punct de care să se agațe pentru a putea trăi. Un izvor, o fântână. Pe acestea le caută cu atâta înfrigurare.

Privirile lui aleargă rătăcite, dar peste tot se izbesc numai de nisip. Același nisip fierbinte, crud ce rânjește mărindu-i setea.

Deodată... i se pare că în ceața ce acoperă orizontul se proiectează un crâmpoi de verdeață semnul—în emensitatea pustiei—că apa e aproape.

Chinurile setei mișcă în el un nou resort de energie și cu o ultimă sfortare se îndreaptă spre acel crâmpoi unde va afla apa ce-i va potoli focul însetoșării. Dar s'a înșelat. Arborii ce i se părură mari și verzi erau spini piperniciți cu frunze ofilite de fierbințeală. Iar în loc de apa cristalină și răcoritoare într'o fântână cu izvor neseecat; era o baltă mocirloasă, cu picături de apă otăvită de buruiana ce o acoperea.

Cu chinurile înmulțite a pornit în căutarea unui nou izvor pentru ași potoli setea

Călătoria trudnică i-a stors ultima vlagă și încordare de ași stăpâni chiotele ce stau gata să izbucnească din suferință. A ajuns la estenuare. E la capătul răbdării și ultimul ceas al vieții. Puterea îl parăsește,

(continuare în pag. 2-a)

Înțelepciunea trupului

(continuare din pag. 1)

sminteala (Matei 18,7) (vai de cel ce laudă păcatul)

Vai vouă bogaților, pentru că vă luați mângăerea voastră (Luca 6,24) (în paharul desfătărilor).

Vai vouă cei ce sunteți sături acum, căci veți flămânzi. (Luca 6,25) (sătui de vin și plăceri oprite).

Vai vouă cei ce râdeți acum căci veți plânge și vă veți tânguî. (Luca 6,25) (în văpaia din iad).

Vai vouă când vă vor vorbi de bine toți oamenii... (Luca 6,26.) (Aprobările păcătoșilor nu le primi).

Duceți-vă dela mine blăstămașilor, în focul cel de veci, care e gătit diavolului și îngerilor lui (Mat. 25,41.) Prin urmare există diavol)

*Ca și îndrăcitul din **tinutul Gadarenilor** păcătoșii se lapădă de Hristos și nu le place că amenințările lui le tulbură petrecerile: „Ce ai cu mine Isuse, Fiul lui Dumnezeu Celui de Sus...?“ (Lc. 8. 28.)*

Oare porcul nu grohăie când nuiaua stăpânului vrea să-i curme bălăcirea în nămol?

Înțelepciunea trupului e plăcută diavolului și pedepsită de Dumnezeu.

Pr. TEOFIL

Sete

(continuare din pagina 1-a)

genunchi se îndoaie înfigându-se în nisipul fierbinte. În această clipă, urechea îi prinde șopotul unui pârâu, care la o mică depărtare curge cristalin pe sub umbră de banani inverziți. Ridică fruntea face un efort dar nu se mai poate ridica. E prea târziu. Capul îi cade înainte și gura însetoșată după apă răcoritoare; mușcă, scrâșnind, din nisipul fierbinte și nu s'a mai mișcat.

Așa e și în viață. Omul fugе din tabăra credinței adevărate. Plin de vanitate, vrea să-și creze singur o credință nouă și se bazează numai pe singurele lui puteri. Orbește se aruncă pe prima cărare fără să se întrebe: că oare unde va ajunge?

Deodată se pomenește în imensitatea pustiei. Focurile simțurilor ca niște săgeți înroșite îi răscolesc carnea.

Nisipul fierbinte al plăcerilor îi arde tălpile sufletului. Praful rătăcirii se încheieșează în sudorile remușcărilor, prinzând scoartă murdară ce-i învălește conștiința.

Din străfundurile lui, dintr'un colț de cămaruță a sufletului ceva se mișcă neîncetat.

Ceva ce a fost adăpat cu apă vie iar acumă îndură. Pe zi ce trece mișcarea aceasta se mărește până ajunge un țipăt scos din chinul însetării. Un strigăt care cere adăpare pentru a fi fericit. Și atunci omul cu mintea rătăcită caută pe nisipul arzător al plăcerilor, izvorul fericirii. I se pare că la aflat dar își dă seama încurând de înșelăciune. A aflat doar o mociolă otrăvită prin care și-a mărit setea.

Și atunci pleacă mai departe pe acelaș drum, fără să se în-

toarcă la tabăra care l'asteaptă cu apă și merinde.

Dar anii se scurg. Nisipul pustiei e tot mai fierbinte și setea mai arzătoare. Ultimul ciaz al vieții i-a sunat. Și deși izvorul cu apă vie—Hristos—este aproape nu se mai poate smulge. E prea târziu. Se prăvălește fără întoarcere în prăpastie mușcând din nisipul fierbinte al osândei.

Vai de acela care nu va căuta să bea din acest izvor. Acela va muri de **sete**.

R. BESSIERES: SERS

Dinarul văduvei

Prietenul meu Pavel a murit decurând la spital. Ieri muncitor mecanic iar în vremea războiului simplu soldat... Întâiul în rândul voluntarilor ce se dau morții, ultimul în ceasul răsplăților... Îți ziceau „Pa-Pavel“ fiindcă gândeai, aveai ochi naivi și o ușoară șchiopătare în mers.

Ajungeai întâiul când căpitanul cerea voluntari; nu din dragoste de aventuri, tu cel pașnic, ci pornit cum erai să slujești cași apa să curgă, nutreai acea nobleță care socotește viața proprie mai puțin prețioasă ca viața oricărui dintre camarazi.

Disciplinat fără slugărnicie, căpitanul sau inginerul puteau dormi liniștiți când erai tu de pază; ochi tăi limpezi vegheau peste toate mai bine ca a maimarilor tăi. Iar, maimare, tu n'ai fost nicidecum, nici măcar caporal. Însă ce s'ar face căpeteniile de n'ar fi sprijinite de oameni ca tine?

Mulți primiră răsplăți pe cari ți le datora ție și uitară să-ți zică un „Mersi“. Tu surădeai. Medalia ta militară a sosit după moarte. Un jandarm o acăță deasupra inimii ce nu-ți bătea. S'au gândit la „Legiunea de onoare“ (medalie) însă tu te numeai „Pa-Pavel“, nu aveai amici politici și nu prea erai mai învățat decât Ioana de Arc. Un preot-soldat ajuns totuși să te învețe cititul și de atunci purtai mereu în traistă evanghelia. N'ai citit niciodată vre-o altă carte.

Îți era în mână când ai murit la spital. Au depus-o în sicriul tău de plop. Inmormântare ca săracilor fiindcă ultimele tale cruțări plătiseră chiria unui tovarăș șomer pe cale de a fi svârlit în stradă dimpreună cu soția și trei copii.

Șomer ai ajuns și tu după ce ai rugat pe directorul uzinei să păstreze în locul tău un alt camarad cu familie grea.

Cei doi muncitori și copiii lor ți-au făcut cortegiul, plân-

gând până la cimitir unde au înfipt o cruce de lemn la căpătâi. Au plătit o liturghie pentru sufletul tău. Cel mai mic dintre ștengari s'a pus în genunchi să spue o rugăciune apoi a întrebat pe tatăl său: „Taticule de ce nu l-am dus la Panteon?“

Muncitorii a răspuns: Dumnezeu sfântul va avea grije de el.“

Dormi în pace Pa-Pavele! oamenii ca tine sunt aluatul care împedecă omenirea să se reîntoarcă la barbarie. Capo-d'opera sufletului tău n'au cioplit-o nici școala, nici radio-ul. Patrician al spiritului, noblețta ta răsări dintr'o sămânță a Evangheliei căzută în pământ țărănesc.

Tu ai priceput gestul **Văduvei** ce-și depuse dinarul în cutia milelor; dar împărătesc pe care cutia nu l-ar fi putut cuprinde dacă mâinile îngerilor n'ar fi fost acolo să o lărgească.

Fiindcă tu dăruiai ca și ea: în taină; pentru că nu te vedeam nici la cafenea, nici la cinematograf, mulți te numeau sgârcit. Sgârcit erai, ce-i drept dar nu pentru tine ci pentru săracii pe cari bogați cei răi îi părăsesc.

Tu ai fi răscolit cocioaba ta întreagă cu lampa în mână, ca femeia din Evanghelia ce să regăsești dragma pierdută. Nu cunoșteai grandoarea banului care plătește pâinea săracilor. Argintul cel sfânt, rodul sudorii, tu îl respectai. Pe tine te durea ca și insultarea unui servitor când Sâmbăta, la primirea salarului, îți spunea: „Haide să bem! Economile? Lasă-le...! Spitalul nu-i făcut pentru câini!“

Te-ai sfârșit totuși la spital, nu din lipsă de prevedere, nici pentru că ai fi nesocotit demnitatea înaltă a banului ci fiindcă ai cerut acestui servitor (banul) să slujească (pe săraci)

Înțelepții noștri bancheri ar fi trebuit să-ți ceară secretul depunerilor rodnice și sigure.

Trad. T. HERINEANU

Curățenie

Noul născut, este îmbrăcat în haina trupezască a nevinovăției, iar mai apoi prin botez îmbracă haina nevinovăției sufleteste. În adevăr prin aceasta se albește mai mult de cât zapada.

Mai pe urmă ca prunc, cu câtă nevinovăție a fost întărit când, la împărășania bună cu Trupul și Sângele lui Hristos, a fost înnoit în Acela, a cărui curățenie o adoară neîncetat toți îngerii.

Unul fiecare din noi am fost îmbrăcați în această minunată haină a curățeniei. Astăzi fiecare trebuie să-și pună întrebarea: Mai păstrez eu oare curățenia primită în botez și înnoită în sfânta cuminecare? Sunt eu curat? Sunt eu fără pată fără prihană? Și dacă vezi că murdării s'au așternut pe veșmântul alb al sufletului, atunci oprește felul tău de-a trăi și îndreaptă-l pe alt făgaș; pe alături de ocazii și ispite ce-ți murdăresc viața sufletului.

Poruncește-ți că vei duce la judecata lui Dumnezeu nepătată nevinovăția botezului și a cuminecării tale. Să încunjuri răul. Să dai cinstea cuvenită virtuții curățeniei. Să fugi ca de ciumă de cugetele, privirile dorințele, conversațiile și lecturile care sunt în stare să lovească în curățenia simțurilor, a imaginației, a inimii tale.

Bucuria de a fi curat să o ridici ca un steag ca să fâlăie în sufletul tău. Privirea ta păstrează-o limpede, simțurile neatînse și inima cât mai sus.

Roagă pe Preasfânta Fecioară Maria, care este patroana curățeniei, să-ți dea putere de-a sta vecinic **curat**.

IN DRUMUL VIEȚII

Cine pe cel slab ajută, pe Dumnezeu împrumută.

**

Credința se întărește prin jertfele ce aducem pentru a o răspândi la alții.

**

Osteneala pentru bine învălește sufletul în mantia fericirii.

**

Meritul unui creștin, nu stă în aceea de a-și iubi prietenul ci în aceea de a se ruga pentru dușmanul său.

**

Nu acela este bogat care are punga plină de aur; ci acela care are desaga sufletului plină cu fapte bune.

**

Mai primit este la Domnul a da cu smerenie un leu, unui cerșetor; decât a clădi o biserică din motivul ca lumea să te laude.

Versul Patimilor lui Isus

Iată ziua de durere
Plină de amar și jele,
Iată ziua cea de plâns
Pentru dulcele Isus.
Acum Iuda făr'delege
Cu dușmani la Isus merge,
Că l-a vândut pe Cel sfânt
Pentru treizeci de arginți.
Cu sărutare vicleană
Și cu cuget de satană,
De Isus s'apropiat
Și pe El l-a sărutat.
Jidovi toți năvălesc
Pe Isus jos îl trântesc,
Mânilor le'ncațusează
Și îl duc cu mare pază.
Il poartă la judecată
Pe la Ana și Caiafă,
Cu palmile îl lovesc,
Dară vină nu-i găsesc.
Il ouc la Pilat din Pont,
Și de-acolo la Irod.
Si-l hulesc și îl înjură
Și-i strigă fierbând de ură:
„Piară omu-acesta rău,
Ce se face Dumnezeu,
Și ntr'a noastră lege mare
Vrea să facă strămurare”.
Servitori fără de minte
Il desbracă de vesminte,
Și cu zbiciuri îl lovesc
Până când se ostenesc.
Din spini cunună'mpletesc,
Și pe frunte i-o tocnesc
Peste obraz îl lovesc
Și rău îl batjocoresc.
Cine oare nu ar plânge
Văzându-l scaldat în sânge?
Dar Jidovii îl urăsc.
Și nu se îndestulesc.
Ne'ncetat îi strigă: Moartel!
Iar Pilat s'a temut foarte,
De Isus nu s'a ndurat,
La moarte l-a judecat.
Jidovii îl apucară,
O cruce grea îi aflară
Și pe umeri o au pus,
Ca s'o ducă până sus.
La Golgota fioroasă
Pe o cale dureroasă
In locul cel hotărît,
Ca să fie răstignit.
Isus crucea o ducea
Milă l'a nimeni n'avea,
Ci și pe drum cum mergeau,
Il bătea și-l împingeau.
Când El crucea o purta,
Cu Maică-sa se'ntâlnea,
Iară Ea cum îl văzu,
La picioare îi căzu.
Și cu glas înlăcrămat
Suspînând a cuvântat:
„O prea dulce Fiul meu,
Cât te chinuești de greu!
Tu pe oameni îi iubești,
La ei milă nu găsești.
Pentru ei pătimești foarte,
Iară ei te duc la moartel!”
Și cum sta și cuvânta,
Și la Isus se uita,
Un ostaș îl ocărește,
Il împinge și-l lovește.
Stă Măicuța și privește,
Inima i se topește,

Văzând cum îl ocărește,
Il bat și-l batjocoresc.
Isus crucea o ducea,
Și de slab se'mpedeca,
Se 'mpedeca în vesmânt
Și cădea jos la pământ.
Fața lui de sânge plină
Se prăbușea în țărână,
Iar peste El crucea grea,
La pământ îl apăsa.
Vezi, creștine ce-ai lucrat,
Când porunca ai călcat!
Câte chinuri, câtă jale
Pentru păcatele tale!
Dar ostași îl loveau,
Și cu zbiciuri îl seculau,
Și Isus din nou pornea
Și iar la pământ cădea.
Iar pe urmă a slăbit,
Fiind foarte chinuit,
Și vrând crucea s'o mai poarte,
A scăzut de puteri foarte.
Obrazu-i sudori și sânge,
—Cine oare nu ar plânge!—
Veronica'n grab'a mers,
C'o năframă i l-a șters,
Un om dela câmp venea,
Simeon Chireneu era:
El crucea o a luat,
Pe Isus l-a ușurat.
La golgota cum sosesc,
Iară îl batjocoresc;
Crucea o așează jos,
Și pe ea pun pe Hristos.
Mâni, picioare i le prind,
Cu putere i le 'ntind,
Cuș mari le potrivesc
Și pe cruce l' pironesc.
Apoi crucea o nălțară
Șintr'o groap-o așezară;
Ranele s'au deschis tare,
Curge sângele tot vale.
Isus greu se chinuește,
Setea'l arde și-l muncește.
Dar cu ce l-au adăpat?
Fiere și oțet i-au dat,
Dar dușmani n'aveau pace,
Văzând că Isus tot tac,
Nu se tângue, nu plânge,
Măcar că-i scaldat în sânge.
Toți îi trec pe dinainte,
Și-i grăesc fără de minte:
„Acuma ce poți, arată,
Din cruce coboară 'ndată.
Tu huleai pe Dumnezeu,
ziceai că ești Fiul său,
Și-l numeai pe dânsul, Tată.
Coeoară-te dar îndată!”
Dar Isus nu se coboară
El dorește ca să moară
Pentru-a lumii mari păcate,
Pentru veșnica Dreptate.
Iară ei nu n'ștelegeau,
Ci și mai mult îl huleau;
Iar Isus, Mielușel blând.
Așa zice suspînând:
„O, preadulce-al meu Părinte,
Rogu-te cu vers fierbinte,
Nu scrie faptele lor,
In cartea păcatelor”.
Apoi la Măicuța sa
Cu glas lin așa-i zicea:
„Eu mă duc, te părăsesc,

Alți fii ție-ți dăruiesc:
Oamenii toți buni și răi,
Fie de-acum fiii tăi.
Vezi cum merg către perzare,
Tu să le fii lor scăpare.
Iar tu Ioane, ia seamă,
Iată-ți dau ție o Mamă,
Ție și celer cu tine,
Cari o vor cinști-o bine!”
Apoi ochi și-a 'ndreptat
Către cerul cel înalt,
Și-a strigat; „Părinte sfânt,
Lucrul meu l-am săvârșit.
Tată în mâinile tale
Eu îmi dau a mea suflare”.
Și cum zice acest cuvânt,
Iși dădu sufletul sfânt.
Dup'această întâmplare
Se făcu schimbare mare,
Soarele s'a 'ntunecat,
Lumea a'a cutremurat.
Mormintele s'au deschis,
Pe toți frica i-a cuprins,
Că vedeau pe morți ieșind
Și printre oameni umblând.
Atunci-au prins a n'ștelege
C'au făcut fărădelege,
Și-au pornit în fugă mare
Către oraș fiecare.
Toți s'au dus, toți au fugit.
Golgota au părăsit,
Și tăcere s'a lăsat
Peste locu'n fricoșat.
Numai o micuță ceată
Stă pe loc neclătinată,
Stă privind la cruce sus
Și îl plânge pe Isus.
Când a fost de către seară,
Doi oameni buni se aflară.
La Pilat au alergat
Și așa i-a cuvântat:
„Dă-ni-l nouă pe Hristos,
Dă-ni-l de pe cruce jos,
Că ziua s'a 'ntunecat,
Și trebuie îngropat”.
Dup'aceasta cu suspin,
Iosif și cu Nicodim
Sus la cruce au venit,
Pe Isus l-au coborît.
Iar Fecioara stă de față,
Il ia pe Isus în brațe,
Plângând la Isus se uită,
Ranele i le sărută
Și zice: „Scump Fiul meu,
Pe care l-am născut eu,
Cum muriși curând așa,
Și lăsași pe Maică-ta?
Fiule, Fiule sfânt,
Dă-mi măcar un mic cuvânt,
Că eu nu mai am putere,
Ca să port așa durere!
Fiule lumina mea,
Când oare te-oiu mai vedea,
Că te pogori în mormânt,
Iar eu rămân pe pământ!
O, Cuvântule prealine,
Cum voi trăi fără tine?
Acum ești la mine n'brațe
Fiu scump, dar fără vieță.
Fiule dumnezeesc,
N'auzi câte îți grăesc?
Mai deschide ochii-odată,
Să-ți vezi Maica întristată,
Pe Măicuța Ta iubită,
Cu inima greu rănită;
Pe Măicuța 'ndurerată,

Cu inima sfâșiată.
După ce eu te-am născut,
Iosif leagăn ți-a făcut,
Așternut bun ți-am gătit,
Și bine te-ai odihnit.
Dar acum, Fiule dulce,
Ți-ai făcut culcuș pe cruce,
Și deacolo în pământ,
Sub o piatră de mormânt.
Picioare și mâni iubite,
De piroane-s găurite,
Capul tot e 'mpuns de spini,
Ochi sunt de sânge plini.
Inima ta iubitoare
O, ce rană mare are!
Sulița-a pătruns în ea,
Sdrobind și inima mea.
Vai, oameni răi ce-ați făcut,
Când pe Isus l-ați pierdut?
Spuneți-mi ce v'agreșit,
De pe El l-ați omorît?
Voi toți, câți aveți păcate.
V'ați făcut aicea parte,
Toți câți ați păcătuit.
Pe Isus l-ați restignit!
Vedeți dar, plângeți cu mine,
Pentru-al vostru singur Bine,
Plângeți-l neincetat,
Că pentru voi a răbdat”.
Așa Maica cuvânta.
Ranele le săruta,
Și cu lacrimi amare,
L-a dat pentru îngropare.
Și l-au luat pe Isus,
Intr'un mormânt nou l-au pus,
Cu piatră l-au întărit,
Și-au pus strajă de păzit.
Toată inima creștină
Astăzi plânge și suspină,
Plânge moartea lui Isus,
Care în mormânt s'a pus.

Rugăciunea Sf. Francisc Xaveriu

O Dumnezeule, veșnice ziditor al tuturor lucrurilor, adă-ți aminte de sufletele necredincioșilor pe care Tu le-ai făcut din nimica, după chipul și asemănarea ta, și care, iată, că umplu iadul spre durerea ta. Adă-ți aminte că Isus, fiul Tău, a suferit, pentru mântuirea lor, moartea cea mai cumplită. Rogu-te, Doamne, nu mai îngădui să fie disprețuit fiul Tău de cei necredincioși, ci, mișcat de rugăciunile sfinților, aleșii Tăi, și de a le Bisericii, prea sfânta mireasă a fiului Tău, adă-ți aminte de milostivirea Ta; uită idolatria și necredința lor; fă ca și ei să recunoască odată ca Dumnezeu al lor pe Isus Hristos, pe care l-ai trimis, în care e mântuirea, viața și învierea noastră, prin care am fost desrobiți și mântuiți și căruia i se cuvine slavă în vecii vecilor. Amin.

Micul Misionar

Citiți plătiți și răspândiți

„VIAȚA CREȘTINĂ”

Piticii și paludismul

În Congo belgian și în special în vecinătatea Nombassi către frontiera orientală a pădurii ecoreatoriale, se mai găsesc încă pitici. Acești indigeni cari se disting prin talia lor mică și prin pielea lor albă sunt adevărații locuitori ai pădurilor, trăind în micile lor colibe de pe urma vânatului pe care îl schimbă cu produse ale solului: banane, porumb, etc.

Pigmeii au început să se familiarizeze cu europenii grație noilor drumuri pentru automobile construite în interiorul țării, așa că azi nu mai este necesar să pătrunzi în mijlocul pădurilor virgine spre a vedea pitici. Poți să-i contempli dela distanță, dar numai cu greutate te poți apropia de ei. Medicii cari vor să studieze efectele paludismului asupra piticilor (studiu ce reclamă scoaterea unei picături de sânge dela fiecare membru al tribului în vederea examenului microscopic) trebuie să recurgă la tot felul de șiretenii.

Ei reușesc în celea din urmă grație țigărilor și a sării. Astfel s'a stabilit faptul foarte curios că paludismul e mai rar la pitici ca la ceilalți indigeni trăind în condiții identice. Această diferență e și mai evidentă la copii.

Cercetările acestea atrag din nou atenția asupra paludismului care nu face revăgi numai în Congo belgian, ci în toată Africa, recrutând victime în mai toate țările tropicale și ruinând complect vieța economică a acestor regiuni.

Adeseori se ivesc adevărate epidemii ca cea recentă din Ceylan.

Pretutindeni se luptă contra malariei. Chinina joacă un rol capital ca agent terapeutic și ca mijloc preventiv.

Tratamentul rapid cu chinină este recomandat pe o scară întinsă de Comisia de paludism a Ligii Națiunilor aceasta cură durează azi numai câteva zile (5-7) în timp ce odinioară trebuia să dureze mai multe luni. Dozele preconizate nu sunt decât de 1-1,2 grame pe zi. Guvernul grec și cel a Indiilor Olandeze recomandă acest tratament rapid cu chinină pe care-l aplică de mai mulți ani cu succes.

În ce privește profilaxia, Comisiunea recomandă o doză de 0,4 grame în tot timpul perioadei paludismului. (25).

Rugăm pe fiecare cititor să ne câștige câte un nou abonat

Săptămâna Sfințelor Misiuni

Zile de reculegere sufletească și de edificare spirituală au avut credincioșii parohiei VI „Maica Domnului“ precum și numeroși credincioși din alte parohii a Clujului și jur.

Ca un fulger s'a dus vestea, că sluga Domnului, părinte misionar a sosit la biserica „Bunavestire“ și că acolo varsă din tot sufletul comorile sfintei credinți peste întreg poporul creștin.

Sosit în acest cartier în ziua de 8 Oct. a. c. părintele misionar—Gavril Fogaș—dela Mănăstirea Obreja, la orele 7 seara a făcut la vecernie o frumoasă cuvântare prin care a îndemnat pe credincioși să i-a parte la aceste deprinderi sufletești.

Duminecă după liturghie au intrat solemn în ordul al III-a al sf. Francisc mai multe persoane din cari și un mire cu mireasa.

În fiecare zi s'au făcut câte patru predici începând dela 8 Oct. a. c. până la 16 Oct. a. c.

Dimineața s'au servit câte 4 liturghii. În timpul misiunilor preotul din parohie Vasile

Chindriș și părintele misionar au fost ajutați la mărturisiri de M. on. Basil Moldovanu, Petru Domșa, Octavian Popa, Vasile Dancu, Ioan Bârlea, I. Moldovanu, Teofil Herineanu, Nicolae Pura, Pop Dumitru, Lupas Virgil, Vasile Ciplea și Victor Nicoară. S'au mărturisit și cu minecat 1142 persoane.

Duminecă, 16 Oct. la orele 4 s'a sfințit crucea misiunilor sfinte când părintele misionar a ținut un cuvânt de adio și a dat binecuvântarea papală.

Cuvântul de adio a fost atât de impresionat încât întreaga mulțime din biserică a clocotit în hohote de plâns.

—Te-ai dus părintele nostru bun, tu care-ai turnat atâtea dragoste de Dumnezeu și poruncile lui; în sufletele noastre. Te-ai dus dar în inimile noastre vom purta totdeauna amintirea zilelor sfinte. Dumnezeu să-ți binecuvinteze pașii pe unde vei merge.

Noi îți vom urma sfaturile care cu atâtea drag, le-ai semănat în sufletele noastre. I. Pojar

Atelierul Artelor uitate

O admirabilă inițiativă și realizare a marelui nostru cărturar N. Iorga.

Există la Văleni câteva ateliere în care au fost reînviată vechi arte și meșteșuguri românești. Rezultatele sunt impresionate din toate punctele de vedere.

Unul din aceste ateliere se ocupă cu pictura de icoane.

Interesant este faptul că icoanele ce es din acest atelier, sunt reproduse în mare parte după frescele vechilor biserici de lemn, picturi pe care timpul le distruge fără încetare.

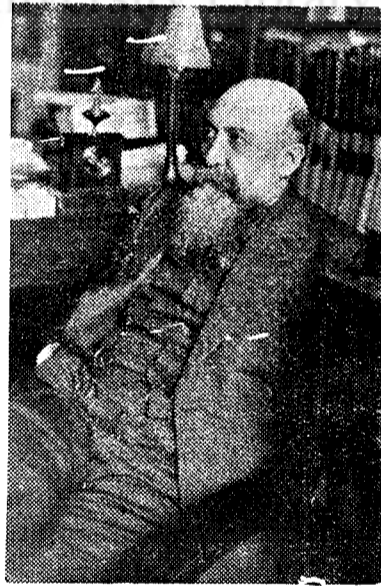
O asemenia operă de conservare a acestor mari bogății de artă românească, nu s'a făcut până acum. Lucrează în aceste ateliere, absolvenți ale Școlii de Bellearte; sunt și călugărițe care învață iconografia.

Au fost salvate până acum numeroase picturi vechi de secole, dintre cari unele erau făcute direct pe lemn și sortite distrugerii. Icoanele ce es din atelierele artelor uitate, sunt adevărate minuni de artă bisericăscă.

Astfel au fost salvate admirabile fresce și picturi de lemn dela Mănăstirea Starichiojd, care se află cam la 40 km. de Vălenii de Munte și e veche de câteva sute de ani.

Aici se poate admira gingășia și linia pură românească a acestor icoane, în parte reproduse, dar care sunt adevărate

creații noi, prin talentul și

Cărturarul N. Iorga

gustul artistic al celor ce le lucrează.

RECENZII

PAPA este titlul unei cărți de Theodorean—Carada, apărute mai nou în a 2-a ediție. O frumoasă prelucrare după celebrul autor francez Iosif de Maistre. Autorul a făcut din cele patru cărți ale lui Maistre o prelucrare în care și-a permis să adauge tot ce i-s'a părut mai interesant pentru cetitorul român din ziua de azi.

Cartea e tipărită în condițiuni tehnice bune. Se poate primi dela „Presa bnnă“ din Iaș pe prețul de 50 lei.

A V I Z

Incepând un curs de taxatoare pe autobuzele noastre, reflectanții cari cunosc limba Română sunt rugați a se prezenta la sediul Sindicatului nostru din Calea Reg. Carol II No. 119

Cluj, la 10 Oct. 1938

„RAPID“

Sindicatul proprietarilor de Autobuze
CLUJ

Nu vă pierdeți timpul!

căutând în ziare și reviste articole cari pomenesc numele dvs. sau tratând problemele cari vă interesează, căci o instituție specială creată și bine organizată pentru aceasta

poate face acest lucru mai bine și mai

efțin ca dvs.

„Serviciul Gazetelor“

Agenzie Internațională de presă și publicitate
BUCUREȘTI, str. Sf. Constantin 24
telefon 3-16-15.

urmărește tot ce se publică în cele circa 1400 publicații din România, iar prin intermediul celor 102 agenții similare din străinătate, tot cese scrie în presa din toată lumea și procură tăeturi de presă asupra oricărei personalități sau subiect.

Cereți telefonic sau în scris prospecte lămuritoare sau o probă gratuită de o săptămână, indicând subiectul care vă interesează.

POȘTA GAZETEI

Am primit și chităm cu mulțumire următoarele abonamente sosite dela ultimul număr până la 18 Octomvrie 1938.

Din Cluj: 165 lei Iuliu Ciotlaș; Dr. Marius Hângănușiu, Matilda Forgaci; Vasile Fărcaș; Dr. Laurențiu Porușiu Sever Pop și 195 Dr. Octavian Felecan.

125 lei: Francisc Tragor; Alexandru Nițulescu; Dr. Eugen Dunca; Ioan Mureșan; Dr. Titus Maier; Dr. Dionisiu Pop; Dr. Victor Tutelea; Inginer Virgil Pop.

100 lei: Ioan Pop; Pavel Simion; Gheorghe Motișan; Vasile Crăciun; Ilie Crișan; Timoftei Chifor; Alexandru Man; Mircea Virgil; Ioan Moș; Eugeniu Ionescu Iulian Irimie.

60 lei Vasile Dunca.

50 lei: Vasile Marian.

45 lei: Dr. Ioan Pordea.

20 lei: Ioan Măndruț.

Provincie 125 lei: M. Alice și Dionisiu Vaida; Of. paroh. Șard iar Ioan Gârbea 115.

100 lei: Maria Bota; Ioan Băra; Dănilă Petru, Traian Nicolai Constantin Mihu, Ioan Jura, Gavrilă Hotico, Gavrilă Pleș Iul Gănaș, Gheorghe Pop, Aurel Bugnar, Ilie Pop, I. Filimon, Biserica gr. cat. Comlod.

Pavel Lupas 65 lei, Grigore Pop 50 lei, Gheorghe Moldovan 25 lei, Păr. Hațeganu 50 lei, și Vasile Sălăgeanu 50 lei.

Rugăm pe stimaii noștri Abonați să ne scuze că săptămâna trecută nu li s'a trimis gazeta, deoarece tot timpul am fost ocupați de sfințele misiuni.